ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **ANIDOR, s. r. o.**, se sídlem Sulkovská 80, Bystré, zastoupený JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2012, č. j. 31 Af 66/2011 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Ervínu Perthenovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2.880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2012, č. j. 31 Af 66/2011 - 57, bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci králové (dále jen „stěžovatel“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutím Finančního úřadu ve Svitavách ze dne 28. 5. 2077, č. j. 18599/07/263912/4178 a č. j.18938/07/263912/4178 o vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2005 v částce 474.983 Kč a září 2005 v částce 64.477 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že pokud stěžovatel namítal, že být při užití pomůcek měl být zohledněn také nárok na odpočet daně, když se jednalo o plnění zjištěná správcem daně a účastník řízení jejich zohlednění požadoval, tak vycházel z toho, že

pomůcky jako nástroj ke kvalifikovanému odhadu daňové povinnosti musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určovaných skutečností. V dané věci nelze dospět k závěru, že pouze vydané daňové doklady k uskutečněným zdanitelným plněním byly dostatečné pro kvalifikovaný a spolehlivý odhad daňové povinnosti účastníka řízení tak, aby výše daně byla co nejvíce pravděpodobná. Správci daně bylo známo, a účastník řízení to opakovaně uváděl, že v předmětných zdaňovacích obdobích nejen uskutečňoval zdanitelná plnění, ale také přijal zdanitelná plnění, a že nárok na odpočet daně nemohl uplatnit, neboť po zamezení vstupu správcem konkurzní podstaty do areálu, ve kterém podnikal, neměl přístup ke svému účetnictví a ani k potřebným dokladům k řádnému uplatnění nároku. Krajský soud dále poukázal na to, že stěžovateli bylo v době rozhodování o odvolání známo, že účastník řízení nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění přijatých ve zdaňovacím období srpen a září 2005 neuplatnil v jiném zdaňovacím období v následujících třech letech, tudíž nemohlo dojít k situaci, že by stejná daň na vstupu byla zohledněna dvakrát. Pokud jde o nepřihlédnutí k dani na vstupu při použití pomůcek neobstojí ani argumentace, že správce daně zná vůli plátce uplatnit odpočet pouze tehdy, když nárok jednoznačným a zákonným způsobem uplatní, tj. v daňovém přiznání nebo při kontrole. Účastník řízení sice v řádném ani dodatečném daňovém přiznání žádný nárok na odpočet daně platně neuplatnil, ale jeho vůle z jeho podání vyplynula zcela zřetelně, byť ne při kontrole, protože ta neprobíhala. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, protože v případě účastníka řízení existovaly položky v podobě daně na vstupu, které bylo nutno zohlednit při výběru pomůcek pro kvalifikovaný a spolehlivý odhad jeho daňové povinnosti.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které uplatnil důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku konstrukce pomůcek při stanovení daně z přidané hodnoty za použití pomůcek ve smyslu ust. § 44 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Poukázal na specifičnost daného případu, která spočívá v tom, že před stanovením daně podle pomůcek vůbec nebylo vedeno důkazní řízení, a to vinou účastníka řízení. Ten v předmětných zdaňovacích obdobích uskutečňoval ekonomickou činnost, ale nepodal daňová přiznání přesto, že byl schopen přesně vyčíslit daňovou povinnost. Neměl ovšem doklady, jimiž by mohl prokázat nárok na odpočet, a jeho daňová povinnost by tudíž byla příliš vysoká. Zatímco daň na výstupu se vždy jednoznačně věcně i časově vztahuje ke konkrétnímu zdaňovacímu období (povinnost daň přiznat), daň na vstupu, resp. uplatnění nároku na odpočet daně, nenáleží k žádnému konkrétnímu zdaňovacímu období. Odpočet daně je vázán na splnění zákonných podmínek upravených v ust. § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o DPH“). Ke všem těmto podmínkám se váže důkazní povinnost a vzhledem ke krátkosti zdaňovacího období u daně z přidané hodnoty je možné uplatnit nárok na odpočet nikoli pouze ve zdaňovacím období, ve kterém nárok vznikl, ale i ve zdaňovacích obdobích následujících. Je tedy zcela v kompetenci plátce, ve kterém zdaňovacím období bude nárok na odpočet daně čerpat. Tento však musí jednoznačným a zákonným způsobem uplatnit a prokázat. Ačkoli ekonomická realita tlačí daňové subjekty k tomu, aby uplatnily odpočet daně co nejdříve, v praxi je zcela běžné, že je odpočet daně uplatněn ve zdaňovacích obdobích následujících. Je nepřípustné, aby plátce, který nemůže z jakýchkoliv důvodů prokázat svůj nárok na odpočet, nepodal daňové přiznání s tím, že mu při stanovení daně podle pomůcek bude tento nárok na odpočet zohledněn. Požadavek účastníka řízení na zohlednění odpočtu

daně jako pomůcky v situaci, kdy vůbec nepodal daňové přiznání, neboť nebyl schopen splnit k odpočtu daně důkazní povinnost, je podle stěžovatele mimo veškerou racionalitu. Zvýhodňoval by účastníka řízení, který si je vědom své důkazní nouze v případě prokázání nároku na odpočet daně, raději nesplní povinnost danou zákonem a nepřizná ani daň na výstupu, než ji splní, ale odpočet daně si neuplatní. Takovým přístupem by byla porušena zásada procesní rovnosti daňových subjektů. Krajský soud svým závěrem dostal stěžovatele do rozporné situace. Na jednu stranu uvedl, že daň musí být stanovena podle pomůcek, zároveň ale že při výběru pomůcek měly být zohledněny „položky v podobě daně na vstupu“. Jak by však takové zohlednění mělo vypadat již neuvedl. Stěžovatel si nedovede představit zkoumání dodržení těchto zákonných podmínek bez provedeného dokazování. Už jen to, že vůbec šlo o přijatá zdanitelná plnění a že šlo o plnění s nárokem na odpočet daně, je jednoznačné pole pro dokazování. Krajský soud tak ve svém rozsudku vyslovil takový právní názor, kterým není možné se řídit. Účastník řízení si mohl z daňových dokladů přijatých ve zdaňovacích obdobích srpen a září 2005 uplatnit nárok na odpočet daně v řádném daňovém přiznání i později v následujících třech měsících. Po uplynutí této lhůty si pak rovněž mohl z těchto daňových dokladů uplatnit nárok na odpočet daně v dodatečných daňových přiznáních po dobu tří let od konce předmětných zdaňovacích obdobích, ve kterých si mohl nárok na odpočet daně uplatnit nejdříve. To, že tak neučinil, nemůže být klasifikováno jako nesprávný postup stěžovatele. Stěžovatel má rovněž za to, že nesměšoval otázku správného stanovení (výběru) daňové povinnosti s povinností přihlédnout i ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt. Uvedl totiž, proč nemohl položky daně na vstupu zohlednit. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výklad stěžovatele vede k upření jeho nároku na odpočet daně za přijatá zdanitelná plnění, bez nichž by nebylo možné ani uskutečnit zdanitelná plnění, a to pouze proto, že nebylo podáno daňové přiznání. Takový postup podle něj není správný a odporuje zásadě proporcionality, kdy ani při vyměření daně z přidané hodnoty podle pomůcek nelze zcela odhlédnout od nákladů za provoz. Určení relevantních skutečností podle pomůcek je zpravidla méně přesné než jejich zjištění dokazováním, nicméně i tak se nesmí míjet s realitou. Musí mít ambici se realitě co možná nejvíce přiblížit. Pomůcky nemají být prostředkem kontumace daňového řízení či nástrojem k trestání daňového subjektu. V dané věci byly při stanovení daně za použití pomůcek z předložených dokladů vybrány pouze daňové doklady vystavené za uskutečněná zdanitelná plnění. K dokladům za přijatá zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně přihlédnuto nebylo. Podle účastníka řízení nelze při stanovení daně za použití pomůcek vycházet pouze z dokladů vystavených za uskutečněná zdanitelná plnění, ale je třeba vzít v potaz i známé, a v řízení doložené, doklady na přijatá plnění s nárokem na odpočet daně na vstupu, jakož i další okolnosti. Je logické, že pokud daňový subjekt vyvíjel činnost, měl nejen uskutečněná zdanitelná plnění, ale musel vynaložit oproti tomu určité náklady, když bez vstupů by ani nebylo možno uskutečnit žádná zdanitelná plnění. Z uvedeného tedy vyplývá, že pro správné stanovení daně musí být zohledněna i přijatá plnění s nárokem na odpočet. Ostatně takto byl odpočet daně na vstupu zohledněn i v měsících červnu a červenci 2005. S účastníkem řízení byla vedena řízení týkající se daní za rok 2005 (daň z přidané hodnoty za měsíce červen až září 2005, silniční daň). V průběhu řízení správce daně zjistil, že došlo k uskutečněným zdanitelným plněním, ale byla současně zjištěna i přijatá zdanitelná plnění, která byla použita pro

podnikání žalobce, u nichž vznikl nárok na odpočet daně. Přijaté daňové doklady, stejně jako vystavené daňové doklady, měl správce daně k dispozici. Nelze odhlédnout i od skutečnosti, že účastník řízení nemohl řádně sestavit a včas podat daňové přiznání, protože mu byly daňové doklady zabaveny. Vyměřená daň se pak zjevně míjí s realitou. Proto účastník řízení navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnilo ministerstvo v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Je nesporné, že účastník řízení nepodal daňové přiznání za zdaňovací období srpen a září 2005 a neuplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty způsobem upraveným v ust. § 72 a násl. zákona o DPH. Správce daně tak byl oprávněn a povinen stanovit daň za použití pomůcek, když nebylo možno presumovat, že daň byla stanovena ve výši nula. Rozhodnou právní otázkou, jejíž nesprávné posouzení stěžovatel krajskému soudu vytýká, je tak pouze konstrukce pomůcek při stanovení daně z přidané hodnoty, respektive zda pomůcky mohou, či dokonce musí, zohlednit existenci daně na vstupu, kterou si účastník řízení řádně neodpočetl.

Nejvyšší správní soud vychází ze svého konstantního názoru, že stanovení daně podle pomůcek představuje náhradní formu stanovení daňové povinnosti v případech, kdy selže způsob základní, tedy stanovení daně dokazováním, případně kdy není ani podáno daňové přiznání. Stanovení daně za použití pomůcek představuje průlom do základní zásady daňového řízení vyjádřené v ust. § 2 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, která zaručuje daňovému subjektu právo spolupracovat se správcem daně při správném stanovení daně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, www.nssoud.cz). Pomůcky *„sice nejsou důkazem, nicméně svoji relevanci ve vztahu k realitě vždy musí mít. Jinak řečeno: i pomůcky, jakožto nástroje ke kvalifikovanému odhadu sociální či ekonomické situace dlužníka (§ 65 odst. 1 d. ř.) či jeho daňové povinnosti (§ 31 odst. 5 d. ř.), musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určovaných skutečností. Pomůcky nejsou prostředek kontumace daňového řízení či nástroj k trestání daňového subjektu, nýbrž ve své podstatě podklad pro kvalifikovaný odhad relevantních skutečností na základě správci daně známých informací o daňovém subjektu, jiných osobách, o obecných poměrech na určitém trhu či v určité lokalitě aj. Určení relevantních skutečností podle pomůcek bude zpravidla méně přesné než jejich zjištění dokazováním, nicméně i tak se nesmí míjet s realitou, naopak, musí mít ambici se realitě co možná nejvíce přiblížit (projevem této zásady v daňovém řádu je pro účely stanovení daně podle pomůcek ostatně ustanovení jeho § 46 odst. 3, podle něhož stanoví-li správce daně základ daně a daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si opatřil, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly za řízení uplatněny)“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS). K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 Afs 9/2010 – 99, www.nssoud.cz, uvedl, že *„stanovení daně pomůckami nelze vnímat jako sankci či restrikci vůči daňovému subjektu, ale jako způsob, skrze který je zajišťováno nekrácení státního rozpočtu i přes pasivitu daňového subjektu. Výsledná daňová povinnost stanovená pomůckami bývá zpravidla méně přesná, než kdyby daň byla zjištěna*

dokazováním, nicméně i tak se nesmí míjet s realitou. Naopak, musí se pokusit realitě co možná nejvíce přiblížit. Není proto možné, aby daň stanovená pomůckami byla nepřiměřeně a nepravděpodobně vysoká nebo naopak nízká."

Mají-li se pomůcky přiblížit realitě co možná nejvíce, pak je nezbytné, aby zohlednily všechny relevantní a správci daně dostupné informace využitelné ke kvalifikovanému odhadu. V tomto směru lze odkázat mimo jiné na nález Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 179/01 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 23, nález č. 131/2001), ve kterém Ústavní soud dosplě k závěru, že *„(s)tanoví-li správce daně podle § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků daňovou povinnost, musí stanovit, byť pomocí pomůcek, nejen příjmy, ale i přiměřené výdaje, a s ohledem na ustanovení § 46 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků musí přihlédnout i k dalším okolnostem, z nichž plynou výhody pro daňový subjekt, a to i když nebyly tímto uplatněny. Takovými dalšími výhodami je podle Ústavního soudu zohlednění například nezdanitelných částek základu daně, ale i jiné skutečnosti, např. za jakých podmínek daňový subjekt podniká, v jakém oboru činnosti podniká, v jaké lokalitě má umístěnou provozovnu apod.*" Tento závěr se uplatní i v případě použití pomůcek pro stanovení daně v případě nepodání daňového přiznání nebo hlášení, neboť není důvod jakkoliv odlišovat mezi užitím pomůcek podle ust. § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a podle ust. § 44 odst. 1 citovaného zákona. Podstatná je totiž skutečnost, že správce daně nemá dostatek podkladů ke stanovení daně některým ze základních způsobů, ať již v důsledku nepodání daňového přiznání nebo nemožnosti stanovit daňovou povinnost dokazováním.

Zohlednění všech dostupných informací pak vychází z další ze základních zásad upravené v ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, která ukládá správcům daně, aby při správě daně jednali v daňovém řízení v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chránili zájmy státu a dbali přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení. Bez ohledu na to, jakým způsobem je daň stanovena, musí být respektována práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Přitom je třeba přihlédnout ke všemu, co v daňovém řízení vyjde najevo. Je pak již jen otázkou zjištěného skutkového stavu věci a naplnění zákonných podmínek pro ten který způsob stanovení daně, zda k těmto právům a právem chráněným zájmům bude přihlédnuto při dokazování (prokázané skutečnosti), při stanovení daně za použití pomůcek (pomůcky či výhody), nebo při sjednání daně.

Činnost daňového subjektu nelze posuzovat odděleně od širších souvislostí. Jinými skutečnostmi, ke kterým musí správce daně při konstrukci pomůcek přihlédnout, mohou být v konkrétním případě například obvyklé prodejní ceny výrobců v daném oboru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5 Afs 72/2008 - 71, www.nssoud.cz, publ. pod č. 2507/2012 Sb. NSS), jedná-li se o subjekty v podstatných ohledech srovnatelné, případně jsou-li srovnávací data korigována za pomocí ekonomické úvahy s ohledem na podstatné odlišnosti mezi daňovým subjektem a srovnávanými subjekty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2011, č. j. 7 Afs 35/2011 – 75). Podstatnou roli hraje i praxe daňového subjektu, neboť je stejně jako situace na trhu realitou, ke které se snaží pomůcky přiblížit.

Stěžovatel zjednodušeně zastává názor, že pokud plátce daně neprokáže nárok na odpočet daně z přidané hodnoty a neuplatní jej způsobem upraveným v ust. § 72 a násl. zákona o DPH, pak již existence tohoto nároku nemůže být zohledněna při použití pomůcek. Může jej však (řádně) uplatnit v jiném zdaňovacím období, neboť, na rozdíl od daně na výstupu, se neváže ke konkrétnímu zdaňovacímu období. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť použití pomůcek představuje rozdílný institut od uplatnění nároku na odpočet daně. Daňový subjekt totiž neuplatňuje nárok na odpočet daně v rámci pomůcek, nýbrž správce daně posuzuje mezi jinými okolnostmi i to, zda daňový subjekt mohl takový nárok uplatnit, a také by jej s největší pravděpodobností uplatnil, kdyby daňové přiznání podal. Míra pravděpodobnosti vychází z výše nastíněného zohlednění sociální či ekonomické situace daňového subjektu. Pokud daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně pravidelně v každém zdaňovacím období, pak se jeví logickým, že by tento nárok uplatnil i ve zdaňovacím období, kdy daňové přiznání nepodal, zvláště pokud to sám tvrdí. Je-li předmětné zdaňovací období posledním možným, ve kterém může daňový subjekt uplatnit nárok na odpočet daně z předchozích zdaňovacích období, pak je rovněž z ekonomického pohledu velmi pravděpodobné a logické, že by tento nárok uplatnil, pokud by daňové přiznání podal.

Tímto postupem není porušena zásada procesní rovnosti daňových subjektů, jak se domnívá stěžovatel. Svým pochybením (nesplněním povinnosti při dokazování, nepodáním daňového přiznání nebo hlášení) se daňový subjekt připravuje o možnost zvolit si, zda a v jaké míře nárok na odpočet daně uplatní. Výklad stěžovatele může vést k závěru, že nepodá-li daňový subjekt daňové přiznání za žádné ze zdaňovacích období, ve kterých mohl nárok na odpočet daně uplatnit, není možné daň na vstupu již nijak zohlednit. Takový výklad je však v rozporu s konstrukcí pomůcek a na přiblížení se realitě rezignuje.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se stížní námitkou, že závěry krajského soudu není možné se řídit. Za dané situace není povinností správce daně vyhledávat okolnosti, které by byly uznatelnou výhodou, ani provádět dokazování. Ovšem i pokud se neprovádí dokazování, je nutné, aby byla ze správního spisu zřejmá úvaha správce daně, zda mohl nějaké výhody zohlednit či nikoliv, a to na základě informací, které měl k dispozici (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 162/2006 – 114, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se s ohledem na nedostatek relevantních podkladů nevyjadřuje k tvrzeným rozdílným postupům při stanovení daně z přidané hodnoty za předcházející zdaňovací období červen a červenec 2005. Nicméně bude stěžovateli, aby se v dalším řízení vypořádal i s těmito argumenty, neboť případný neodůvodněný odlišný postup ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím může způsobit vadu rozhodnutí ve věci samé.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel se vypořádal s výtkou krajského soudu, když takovou úvahu do svého rozhodnutí zahrnul, nicméně ji založil na nesprávném názoru, že daň na vstup zohlednit nelze, nepodal-li účastník řízení daňové přiznání. Napadený rozsudek krajského soudu proto netrpí namítanou vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci pak rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož

rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel neměl v řízení úspěch a účastníkovi řízení žádné náklady spojené s tímto řízením nevznikly.

Účastníkovi řízení byl usnesením krajského soudu ze dne 6. 10. 2011, č. j. 31 Af 66/2011 – 35, ustanoven zástupce advokát JUDr. Ervín Perthen a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby 2.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhláška náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2.400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny činí proto 2.880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu